

IBO 2019 – Biologie kent geen grenzen

De biologieolympiade was een van de vele olympiades waaraan ik deelnam. Op 30 januari 2019 vond de eerste ronde plaats op school zelf. Op de computer moest je dan 25 meerkeuzevragen oplossen. Het was dan ook leuk nieuws om te horen dat ik uit de 2466 deelnemers geselecteerd was voor de tweede ronde waaraan 173 jongeren deelnamen.

Tijdens de tweede ronde op 20 februari in Gent kreeg je weer een vragenlijst van 25 vragen voorgeschoteld die je zo goed mogelijk moest invullen op het antwoordformulier. Ook daar heb ik blijkbaar met glans de vragen opgelost, aangezien ik te horen kreeg dat ik samen met 17 andere scholieren uitgeroepen was tot finalist van de wedstrijd.

De volgende etappe in dit verhaal is de stage in Leuven die plaats vond in de eerste week van de paasvakantie. Daar werd ik samen met mijn medefinalisten ondergedompeld in een verkwikkend bad van biologie. Zo voerden we o.a. een PCR en een gelelektroforese uit, maakten we plantencoupees die we bestudeerden onder de microscoop en dissecteerden we een worm. Bovendien kregen we ook meer te horen over plantenanatomie, evolutiereconstructie en biostatistiek en dat wel eens tot tien uur 's avonds... Naast al deze zware hersenarbeid was er ook nog tijd voor minder mentale belastende activiteiten, zoals een stadswandeling, een bezoek aan het zwembad van Leuven en wat kaartspelletjes tussendoor.

In de periode na de stage tot aan de finale op 26 april was de dikke cursus die we gekregen hadden, mijn beste vriend. Op die grote dag in april was het zover: nu zou uitgemaakt worden wie de beste jongerebioloog van Vlaanderen is. Op die dag leerden we ook de andere finalisten kennen die niet op de stage aanwezig waren. In de voormiddag kregen we een zware brok theorie te verteren waarna in de namiddag het praktische gedeelte volgde.

Het spannendste moment was uiteraard de proclamatie op 26 mei. De namen van de laureaten werden in omgekeerde volgorde opgenoemd. Hoe langer je naam niet genoemd werd, des te beter. Als dan nog maar twee namen overblijven, weet je hoe laat het is: je gaat naar de IBO in Hongarije! Dat is wat Miro Cnops en mij is overkomen.

Het avontuur begon op 14 juli om 7u.30 op de luchthaven in Zaventem. Daar ontmoetten we voor het eerst onze Waalse collega's, Nahida Harim en Elena Lacroix, en hebben we de vlucht van 9u.30 naar Budapest genomen. Eenmaal aangekomen in de luchthaven van Budapest kregen we onze badge van de wedstrijd en kon je voelen dat het dan echt ging beginnen. Een bus van de organisatie nam ons mee naar Szeged waar het hele gebeuren zou plaatsvinden.

In Szeged leerden we onze gids Zsigmond kennen, maar ook de Armeense delegatie (Ani, Mher, Aren en Artavazd) waarmee we al snel verbroederden omdat ze in dezelfde groep gegidst werden. De gids zou al snel een van ons worden (tijdens de feestjes), “such a child” (tijdens de waterpistoolgevechten in Budapest), onze hulp in nood (op de dag dat ze mij en de twee Waalse meisjes vergeten waren wakker te maken, zorgde hij ervoor dat we de laatste bus konden nemen en smeerde snel enkele boterhammen voor ons). Bovendien kleurde hij onze week met grapjes, Hongaarse liedjes, Hongaarse chocolade en alcoholvrij bier, en twee verjaardagsfeestjes (Ani en Nahida).

Laten we nu terugkeren naar de wedstrijd zelf. Op deze eerste dag was er natuurlijk ook de openingsceremonie waar we al onze medekandidaten te zien kregen en sommigen lieten zich opmerken door hun traditionele kledij. We konden ook genieten van Hongaarse dans en muziek en soms wat hilarische speeches. We kregen het goed ingepeperd: “we are all winners”. Alle 285 deelnemers vormen immers de crème de la crème van de wereld. We zijn allemaal winnaars van de nationale olympiades.

De volgende dag was er de city rally. Aan de hand van dit stadsspel leerden we Szeged wat beter kennen en maakten we ook kennis met onze waterpistolen... Die avond waren er indoor games. Dat komt neer op gezelschapspelletjes en het moment bij uitstek om kennis te maken met mensen van andere landen. Zo speelde ik die avond Junglespeed met mensen uit Brazilië, India en Bangladesh. Doorheen de hele reis

leerden we ook heel wat mensen kennen uit o. a. uit Mexico, Spanje, Argentinië, Zuid-Afrika, Australië, Costa Rica, Polen, Denemarken, Griekenland, Nieuw-Zeeland, ...

De derde dag was de dag van de praktische proeven. Er waren vier verschillende onderdelen: bio-informatica en neurobiologie, moleculaire biologie en fysiologie, anatomie en systematiek en ecologie en ten slotte biochemie. Het was een hele dag zwoegen doorheen interessante onderwerpen (grassen determineren, glucosebloedspiegel meten, kippennek en –vleugel dissecteren, ...) onder een enorme tijdsdruk. Het is dan geen wonder dat we aan het einde van de proeven rond 22u allen bekaf waren.

De dag erna volgde een bezoekje aan het Ópusztaszer National Memorial Park. Dat is een park waar alles draait om de geschiedenis van Hongarije. We kregen de geschiedenis van Hongarije letterlijk te zien in een 3D-film. Daarnaast kregen we een enorm schilderij te zien dat een onafgebroken cirkel vormt. Er werd ook aan de sportieve kant gedacht: we kregen een workshop in de typische Hongaarse sport baranta en doorliepen een doolhof aan de hand van vraagjes over Hongarije.

Dag vier stond in teken van de theoretische proeven. Die kregen we in twee delen van telkens drie uur. Daarna was het moment aangebroken om ons te herenigen met onze jury die net zoals wij

boeiende maar drukke dagen heeft beleefd. Na een gezellige maaltijd samen kregen we weer een knap staaltje Hongaarse dans en zang te zien, maar deze keer kregen we de kans om mee te doen. Dit mondde uit in een zaal vol dansende deelnemers, gidsen en juryleden. Achteraf barstte het echte

'feestje' los...

De vijfde dag stond in teken van Budapest. Daar doorkruisten we in groep met de gids de stad luisterend naar de uitleg en tegelijk fonteinen opsporend om onze waterpistolen te kunnen vullen. 's Avonds was er een buffet in een zaal met zicht op Budapest. Het ideale moment om nog wat te 'socialisen' en cadeautjes uit te wisselen.

De laatste volledige dag stond Aquapolis op het programma. De hele voormiddag konden we ons uitleven in dat grote zwembad met heel veel glijbanen. Na een voormiddagje volledige ontspanning gingen we ons klaarmaken voor de slotceremonie met weer een aantal grappige toespraken en af en toe een streepje muziek. We droegen ook bij aan de muziek toen we het lied *Tavaszi szél vizet áraszt* zongen dat we gedurende de week aangeleerd kregen. Voor de eigenlijke medaille-uitreiking moesten we wachten tot na het eten en de party. Voor ons land behaalde Miro (195ste) een eervolle vermelding. Ik werd 215de, Nahida 222ste en Elena 248ste.

De volgende ochtend namen we afscheid van onze vrienden en was het tijd om Szeged te verlaten na een bewogen week die me zal bijblijven als een week waarin we in een soort bubbel leefden waar verschillende culturen en talen samenkwamen en vriendschap sloten. (Zo voerden we eens een gesprek in het Spaans-Engels-Frans-Afrikaans.) Ik heb ook bijgeleerd dat er nog vele dingen te ontdekken zijn in de biologie, dat biologie de landsgrenzen overschrijdt en verschillende landen kan doen samenwerken. Biologie kent dus geen grenzen, letterlijk en figuurlijk.

Leonie De Vrieze